

[Asger Jensen.]

tid; da har man altid taget det op på den måde. Ønskerne — hvad man gerne ville opnå — har vel altid været fremsat først, og så har man behandlet spørgsmålet i en kommission og undersøgt grundigt, om det var forsvarligt at gøre det. Jeg har ikke kritiseret, at man har anvendt den måde tidligere; jeg synes, det har været forstandigt og rigtigt. Men jeg fristes næsten til at spørge: er det gas nu, at man, når man er i opposition, ingen betæneligheder nærer ved uden videre at gennemføre den slags forslag, som man, da man var i regering, var nødt til at have undersøgt? Jeg synes ikke rigtig, det gavner, at vi tager på spørgsmålene på den måde.

Det samme gælder prioritering af opgaverne. En tidligere socialminister er ofte mødt op, når der har været drøftet sociale problemer i et udvalg, og har sagt: ja men jeg har ikke flere penge til dette formål. Jeg bebrejder ikke en tidligere regering, at man gjorde sådan, for det var man nødt til; man var nødt til at overveje, hvor meget der kunne tages til det ene formål og hvor meget til det andet. Men jeg retter bebrejdelser, hvis man nu i oppositionen kommer og mener, man kan forlade denne ansvarsfulde måde at løse problemerne på.

Jeg siger i øvrigt tak til hr. Bundvad for, at det konservative forslag har gjort et så dybt indtryk, at man har indrettet meget af den socialdemokratiske politik herefter. Jeg synes, at hvis vi tager rent sagligt på spørgsmålene, skulle det netop borge for, at vi også kan nå frem til en løsning.

*Socialministeren (Nathalie Lind):* Jeg skal ikke gå nærmere ind i diskussionen mellem hr. Asger Jensen og hr. Bundvad, men jeg vil dog gerne have lov at trække et par enkelte ting frem også i tilknytning til den diskussion.

Når den socialdemokratiske ordfører siger, at ordet prioritering svarer til syltekrukke,

så har jeg også svært ved at se, at det kan være begrundet at fremsætte denne påstand. Jeg måtte måske have lov at minde om, at der f. eks. til i dag er anmeldt en demonstration her foran Christiansborg af personale og af pårørende til åndssvage, som kommer med det ønske, at der ofres større midler på dette område. Jeg tror, at hr. Bundvad lige så vel som jeg ved, at hvordan viljen end er, så er de faktiske forhold sådan, at også inden for det sociale område er det — og har det altid været — nødvendigt at foretage et valg.

Men når det er sagt, vil jeg også gerne føje til, at jeg ville aldrig drømme om at bestride, at det for socialdemokratiet og specielt for hr. Bundvad har været en central opgave at forbedre de sociale forhold og herunder også at forbedre pensionerne. Men kunne vi så ikke udvide vores gensidige forståelse til at indrømme, at de pensionsforbedringer, vi har opnået både i folkepensionen og i invalidepensionen, er opnået af et enigt folketing?

Nu tales der igen om, at det er beklageligt, vi må vente på kildeskatteordningen, og at man dog måtte kunne forsøge andre muligheder. Som en konkret ting peger hr. Bundvad her, ligesom det blev gjort ved debatten i sidste folketingsår, på ensammenligning med tjenestemændene. Men forholdet er jo det, at efter den nye tjenestemandsløvs skal der ske en fastlæggelse af det samlede beløb, der er til justeringer, under hensyn til lønniveau og lønudvikling på det private arbejdsmarked og indkomstudviklingen i den øvrige del af samfundet samt eventuelle andre momenter, og heller ikke dette er jo så koncise, så nøjagtige ting, at der ikke også her vil indgå et skøn på samme måde som det skøn, man har måttet anlægge, når man skulle fastsætte, hvordan man skulle forhøje pensionerne til folke-, invalide- og enkepensionisterne.

Jeg tror, vi ville gavne sagen, hvis vi ville erkende, at det, vi mangler, er simpelt hen en forbedret indkomststatistik, og med